

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 126/2018-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. februára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Vajdom, Hviezdoslavovo námestie 201, Námestovo, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Námestovo sp. zn. 2 C 101/2015 z 27. novembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. januára 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Námestovo (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 C 101/2015 z 27. novembra 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je pred okresným súdom účastníčkou konania „o zaplatenie sumy 24.000,-EUR s prísl.“ na strane žalobcu.

Na pojednávaní v jej právnej veci nariadenom na 27. november 2017 okresný súd napadnutým uznesením rozhodol, že „*pripúšťa zastupovanie žalovaného [REDAKOVANÉ], ktorá predložila splnomocnenie od žalovaného pre jeho zastupovanie v tomto súdnom konaní*“.

Sťažovateľka pred ústavným súdom tvrdí, že „[REDAKOVANÉ] v súčasnosti vystupuje ako tzv. všeobecná zástupkyňa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], trvalé bytom [REDAKOVANÉ] v konaniach vedených na Okresnom súde Námestovo pod sp.zn. 2 C 101/2015 a pod sp.zn. 7 C 5/2015“, z čoho vyplýva, že žalovaného v konaní pred okresným súdom „*zastupuje v dvoch konaniach, ktoré majú odlišný predmet konania*“. Podľa názoru sťažovateľky mal teda okresný súd v takejto situácii v zmysle § 89 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Civilný sporový poriadok“) „*vydať uznesenie o nepripustení zastúpenia žalovaného [REDAKOVANÉ]*“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„*Základné právo sťažovateľky [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Námestovo sp.zn. 2 C 101/2015 zo dňa 27.11.2017 porušené bolo.*

Uznesenie Okresného súdu Námestovo sp.zn. 2 C 101/2015 zo dňa 27.11.2017 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Námestovo na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Sťažovateľke [REDAKOVANÉ] sa priznávajú trovy tohto konania...“

II.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľka pred ústavným súdom namieta porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým okresný súd na pojednávaní 27. novembra 2017 rozhodol, že v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 101/2015 pripúšťa zastupovanie žalovaného zástupcom (fyzickou osobou), ktorý nie je advokát.

Podľa judikatúry ústavného súdu o sťažnosť podanú zjavne neoprávnenou osobou ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody sťažovateľa, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a osobou sťažovateľa, prípadne z iných dôvodov (m. m. III. ÚS 319/2012, III. ÚS 131/2012, I. ÚS 243/2011, II. ÚS 245/2011). O nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom, príp. rozhodnutím orgánu štátu a osobou sťažovateľa ide zvlášť vtedy, ak sťažovateľ nie je účastníkom namietaného konania alebo aspoň jeho relevantnej (namietanej) časti (IV. ÚS 476/2013).

Z uvedených dôvodov vo vzťahu k námietke sťažovateľky ústavný súd poukazuje na to, že účastníkom tej časti konania, v ktorej sa rozhoduje o pripustení alebo nepripustení zastúpenia (do 30. júna 2016 § 27 ods. 1 a 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, teraz § 89 ods. 2 Civilného sporového poriadku), je iba fyzická osoba, ktorá má zastupovať účastníka konania, a účastník konania, ktorého má táto fyzická osoba zastupovať. Procesných pomerov iných účastníkov konania sa rozhodnutie súdu o pripustení alebo nepripustení zastúpenia netýka, preto im ani neprislúcha právo podať proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 247/2010 zo 16. decembra 2010, taktiež R 35/2011). Na základe uvedeného možno prijať jednoznačný záver, že (1) sťažovateľka v tejto fáze konania, teda vo fáze rozhodovania všeobecného súdu o pripustení zastupovania protistrany inou fyzickou osobou, nie je jeho účastníčkou, pretože sa v tejto časti konania nerozhoduje o jej právach, a že (2) jej postavenie v konaní pred okresným súdom sa prijatím napadnutého uznesenia nijakým spôsobom nemení. Vzhľadom na uvedené nemožno už na prvý pohľad uvažovať o akomkoľvek zásahu do základného práva

sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. do jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne II. ÚS 205/04).

V dôsledku uvedeného bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky už pri jej predbežnom prerokovaní odmietnuť v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už nezaoberal ďalšími jej návrhmi uvedenými v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2018